

Sygn. akt I ACa 450/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Agnieszka Sołtyka (spr.)
Sędziowie:	SA Danuta Jezierska SA Iwona Wiszniewska
Protokolant:	sekr.sądowy Magdalena Stachera

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa H. S. (1)

przeciwko P. S. i (...) Bank (Polska) Spółce Akcyjnej w W.

o stwierdzenie nieważności

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 21 stycznia 2014 r., sygn. akt I C 452/12

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od powódki na rzecz pozwanego (...) Bank (Polska) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

SSA D. Jezierska SSA A. Sołtyka SSA I. Wiszniewska

Sygn. akt I ACa 450/14

UZASADNIENIE

Powódka H. S. (1) wniosła o stwierdzenie nieważności: umowy kredytowej z dnia 9.03.1992 r. zawartej pomiędzy P. S. a bankiem (...), tytułu egzekucyjnego - wyciągu z ksiąg banku z dnia 1.12.1993 r. wystawionego wobec P. S. na kwotę 3 474 721,00 zł, tytułu egzekucyjnego z dnia 13.12.1993 r. wystawionego wobec H. i P. S. na sumę 3 474 721,00 zł oraz postanowienia o ogłoszeniu upadłości z dnia 11.06.1996 r. W uzasadnieniu powódka argumentowała, że umowa kredytowa z (...) była podpisana jedynie przez P. S. – jej męża, w związku z czym, na podstawie art. 37 k.r.o.

jest nieważna. Zdaniem powódki fakt ten miał wpływ na skuteczność i prawidłowość prowadzonego postępowania upadłościowego przed Sądem Rejonowym w Koszalinie o sygnaturze akt U 29/95.

W odpowiedzi na pozew P. S. stwierdził, że popiera pozew i uznał zasadność podniesionych w nim argumentów. Na uzasadnienie swojego stanowiska, P. S. powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wspomniał również, że w wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 29.06.1998 r., sygnatura akt II K 9/96, został uznany winnym wyłudzenia kredytów, w związku z czym umowa kredytowa miała się stać nieważną od samego początku.

W odpowiedzi na pozew (...) Bank (Polska) S.A. z siedzibą w W., który jest następcą prawnym (...) Bank (Polska) S.A. wniósł o odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt k.p.c. oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Ewentualnie wniósł o oddalenie powództwa, w przypadku uznania przez Sąd braku podstaw do odrzucenia pozwu. W uzasadnieniu pozwany powołał się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 18 października 2007 roku (I ACa 1196/06) oddalający apelacje H. i P. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 8 sierpnia 2006 roku (I C 410/04). Jego zdaniem pozew w niniejszej sprawie podlega odrzuceniu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż przywołane wyroki korzystają z powagi rzeczy osądzonej. Zdaniem pozwanego, w niniejszej sprawie zachodzi ponadto niedopuszczalność drogi sądowej, gdyż ewentualne nieprawidłowości przywołanych w pozwie postanowień powinny być zwalczane przez upadłych za pomocą środków prawnych właściwych dla postępowania upadłościowego. Jako uzasadnienie swojego żądania ewentualnego, pozwany podał brak istnienia interesu prawnego powódki w wytoczeniu powództwa o ustalenie oraz brak legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanej w sprawie dotyczącej postępowania upadłościowego, które toczyło się wobec H. i P. S..

Postanowieniem z dnia 27.05.2013 r. wydanym w niniejszej sprawie Sąd oddalił wniosek pozwanego (...) Bank (Polska) S.A. o odrzucenie pozwu. Wskutek wniesionego zażalenia, postanowieniem z dnia 1.08.2013 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie zmienił zaskarżone postanowienie i odrzucił pozew w części dotyczącej żądania powódki unieważnienia postanowienia Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 11.06.1996 r. w sprawie o sygn. akt V U 29/95 o ogłoszeniu upadłości. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny wskazał m.in., że żądanie powódki w tym zakresie w istocie prowadziłyby do kolejnej weryfikacji orzeczenia prawomocnie rozstrzygniętego, co jest niedopuszczalne.

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie oddalił powództwo i zasądził od powódki H. S. (1) na rzecz pozwanego (...) Bank (Polska) S.A. w W. kwotę 13.126 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. prowadził działalność gospodarczą na terenie kraju i za granicą. Jej przedmiot obejmował m.in. sprzedaż pieczarek na rynku krajowym, a także eksport pieczarek własnej produkcji. H. S. (1) została wpisana do ewidencji działalności gospodarczej jako pełnomocnik swojego męża P. S..

Na podstawie umowy o kredyt K 19/92 zawartej w dniu 9.03.1992 r. (...) S.A. z siedzibą w W., poprzednik prawny pozwanego banku, udzielił P. S. kredytu obrotowego na sumę 22.000.000.000 zł (po denominacji 2.200.000 zł) na zakup urządzeń specjalistycznych do wyposażenia powstającej wytwórni podłoża do hodowli pieczarek oraz na przeprowadzenie prac ziemnych i instalacyjnych. W dniach 9 marca 1992 roku i 11 czerwca 1992 roku zostały zawarte między stronami umowy przewłaszczenia rzeczy.

Od stycznia 1993 roku powód nie spłacał zadłużenia wobec pozwanego, w związku z czym, w dniu 7.05.1993 r. pozwany wypowiedział umowę o kredyt, stawiając całą należność w stan natychmiastowej wykonalności.

W dniu 29.11.1993 r. pozwany stwierdził wystawienie wobec P. S. Wyciągu z Ksiąg Banku z dnia 22.11.1993 r., który na podstawie obowiązujących w tym czasie przepisów (ustawy z dnia 31.01.1989 r. Prawo bankowe) stanowił tytuł wykonawczy. W dniu 1.12.1994 r. pozwany stwierdził wystawienie wyciągu z dnia 22.11.1993 r., który wskazywał na istnienie zobowiązania, oprócz P. S., również H. S. (1). Oba wyciągi opiewały na sumę 34.284.962.753 zł (przed denominacją). Pozwany skierował ponadto wniosek do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szczecinku

o wszczęcie egzekucji. Działania pozwanego miały na celu zaspokojenie jego roszczeń wynikających z ważnej umowy kredytowej.

Powódka z pozwanym P. S. zaciągnęli kilkanaście kredytów w różnych bankach. Z powodu ich niespłacania prokurator wszczął przeciwko P. S. i H. S. (1) postępowanie karne w przedmiocie popełnienia przez nich przestępstwa wyłudzenia kredytów, a wobec P. S. również obietnicy udzielenia korzyści majątkowej. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie (wówczas Sądu Wojewódzkiego) z dnia 29.06.1998 r. w sprawie o sygnaturze II K 9/96 P. S. został uniewinniony od zarzutu udzielenia obietnicy korzyści majątkowej oraz uznany za winnego popełnienia pozostałych, zarzucanych mu czynów. Powódka została uznana za winną popełnienia zarzucanych jej czynów.

W październiku 1995 roku pozwany bank złożył w Sądzie Rejonowym w Koszalinie Sądzie Gospodarczym wniosek o ogłoszenie upadłości P. S.. Wniosek ten został uzupełniony w lutym 1996 roku o ogłoszenie upadłości H. S. (1).

W dniu 11.06.1996 r. Sąd Rejonowy w Koszalinie Sąd Gospodarczy ogłosił upadłość H. i P. S.. Złożona przez nich apelacja została oddalona przez Sąd Wojewódzki w Koszalinie postanowieniem z dnia 29.10.1996 r.. Kasacja od postanowienia Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie została w dniu 20.01.1998 r. oddalona przez Sąd Najwyższy.

Postanowieniem z 26.10.2000 r. Sąd Rejonowy w Koszalinie Sąd Gospodarczy m.in. ograniczył odpowiedzialność powódki H. S. (1) do majątku objętego ustawową wspólnością małżeńską. Orzeczenie w tym zakresie podtrzymał Sąd Okręgowy- Sąd Gospodarczy w Koszalinie w postanowieniu z dnia 20.08.2001 r.

Ukończenie postępowania upadłościowego zostało stwierdzone postanowieniem z dnia 9.05.2005 r. przez Sąd Rejonowy w Koszalinie.

Wnioskiem z dnia 21.03.2006 r. P. i H. S. (1) domagali się umorzenia wierzytelności ujętych na liście wierzytelności sporządzonej w ukończonym postępowaniu upadłościowym prowadzonym w sprawie o sygnaturze akt V U 29/95. Wniosek ten został odrzucony przez Sąd Rejonowy w Koszalinie postanowieniem z dnia 27.03.2006 r. jako niedopuszczalny w świetle przepisów prawa upadłościowego. W dniu 15.05.2006 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie oddalił zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji.

Wyrokiem z dnia 8.08.2006 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie oddalił powództwo H. S. (1) i P. S. (sygn. akt I C 410/04) w sprawie o odszkodowanie za szkody poniesione przez nich w związku z prowadzonym wobec nich postępowaniem upadłościowym. Podstawą orzeczenia było przedawnienie roszczenia. W uzasadnieniu orzeczenia sąd stwierdził, że wszystkie czynności dokonane przez poprzednika prawnego pozwanego banku w związku z wystawieniem przeciwko H. i P. S. bankowych tytułów wykonawczych były zgodne z prawem, a powodowie w tamtej sprawie nie wykazali, że ich wystawienie było niezasadne. Zarzutów H. i P. S. w tym zakresie nie podzielił Sąd Okręgowy rozpoznający apelację od orzeczenia Sądu Rejonowego o ogłoszeniu upadłości H. i P. S.. Dalej w powołanym uzasadnieniu wyroku z dnia 8.08.2006 r. Sąd Okręgowy przesądził, że działania pozwanego banku były oparte o przepisy prawa obowiązujące w czasie ich podejmowania i miały na celu zaspokojenie uzasadnionych roszczeń pozwanego wynikających z zawartej przez P. S. ważnej umowy kredytowej. W omawianym uzasadnieniu wskazano też, że H. i P. S. podejmowali również liczne, bezskuteczne próby unieważnienia zawartych z pozwanym bankiem umów.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 18.10.2007 r. wydanym w sprawie I ACa 1196/06 oddalił apelację H. i P. S. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8.08.2006 r. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia sąd ten m.in. uznał za przekonywujące wywody Sądu Okręgowego dotyczące niemożności przypisania działaniom pozwanego banku i jego poprzednika cechy bezprawności. Wskazał, że sąd I instancji, trafnie zauważył, że kwestionowane przez powodów działania tych banków znajdowały oparcie w przepisach prawa obowiązujących w czasie ich podejmowania i miały na celu zaspokojenie ich uzasadnionych roszczeń wynikających z umowy kredytowej z dnia 9.03.1994 r. Bankowe tytuły wykonawcze wydane p-ko powodom a dotyczące zadłużenia z tej umowy były już przedmiotem badania sądu przed wniesieniem przez powodów pozwu w rozpoznawanej sprawie. I tak Sąd Rejonowy w Koszalinie, w postępowaniu upadłościowym o sygn. akt V Ucz 32/98, postanowieniem z dnia 26.10.2000r., po rozpoznaniu sprzeciwów powodów od listy wierzytelności, uznał zgłoszoną przez pozwanego wierzytelność zabezpieczoną rzeczowo

do kwoty 3.688.523,22 zł ograniczając odpowiedzialność powódki do majątku objętego wspólnością ustawową małżeńską (bezsporne). W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał na wynikającą z braku wyraźnego zakazu ustawowego, aczkolwiek w jego ocenie nieprawidłową, praktykę wystawiania przez banki wielu tytułów wykonawczych. Tytuły wykonawcze wystawione przez pozwanego i jego poprzednika prawnego były, również, przedmiotem oceny w sprawie Sądu Wojewódzkiego o sygn. IC 391/96 i w tej sprawie, sądy obu instancji uznały, że tytuły wystawiono zgodnie z prawem bankowym. Zauważył wreszcie Sąd Apelacyjny, że w czasie postępowania upadłościowego powodowie nie wystąpili p-ko Syndykowi o unieważnienie umowy kredytowej z dnia 9.03.1999r. i kwestionowanych przez siebie tytułów wykonawczych.

Po dokonaniu tych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie jest zasadne.

W pierwszej kolejności Sąd stwierdził, że pozew w zakresie żądania unieważnienia postanowienia Sądu Rejonowego w Koszalinie z 11.06.1996 r. w sprawie o sygnaturze akt V U 29/95 o ogłoszeniu upadłości został odrzucony przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie postanowieniem z 1.08.2013 roku (k. 271-279 akt). Wyrokiem zostało zatem objęte powództwo w zakresie żądania unieważnienia tytułów wykonawczych – wyciągów z ksiąg banku (...) S.A. w W. (poprzednika prawnego pozwanego banku) z dnia 22.11.1993 r., wystawionych w dniach 29.11.1993 r. i 1.12.1993 r. (pkt 2 i 3 pozwu) oraz żądanie unieważnienia umowy kredytowej z dnia 9.03.1992 roku zawartej między P. S. a bankiem (...) S.A. w W. (pkt 1 pozwu).

Następnie Sąd wyjaśnił kwestie właściwych czasowo przepisów prawa upadłościowego i naprawczego, które powinny znaleźć zastosowanie w niniejszej sprawie. Wskazał, że zgodnie z przepisem art. 536 obowiązującej obecnie ustawy z dnia 28.02.2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jedn. Dz. U. z 2012 Nr 1112 ze zm.), w sprawach, w których ogłoszono upadłość przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Sąd przypomniał, że upadłość wobec powódki oraz pozwanego P. S. została ogłoszona w dniu 11.06.1996 r., a więc w czasie obowiązywania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.10.1934 r. Prawo upadłościowe (tekst jedn., Dz. U. z 1991 r., Nr 118, poz. 512 ze zm.). Uznał w związku z tym, że rozporządzenie to będzie właściwe przy analizie zasadności roszczeń powódki.

Sąd I instancji wskazał, że stosownie do treści art. 170 § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 24.10.1934 r. Prawo upadłościowe, w ciągu roku od uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego upadły może w drodze powództwa żądać uchylenia mocy obowiązującej tytułu egzekucyjnego, o ile wierzytelności w postępowaniu upadłościowym nie uznał i o ile co do niej nie zapadł jeszcze wyrok prawomocny. W związku z tym unormowaniem Sąd Okręgowy podkreślił, że przepis ten przewidywał możliwość zakwestionowania w drodze powództwa, w ramach odrębnego procesu każdego, powstałego w postępowaniu upadłościowym na skutek wciągnięcia wierzytelności na listę, tytułu egzekucyjnego. Podkreślił jednak Sąd, że przepis ten przewidywał jednak na podjęcie czynności w tym zakresie roczny termin zawity. Przypomniał w związku z powyższym Sąd, że ukończenie postępowania upadłościowego prowadzonego wobec powódki i pozwanego P. S. zostało stwierdzone przez Sąd Rejonowy w Koszalinie postanowieniem z dnia 9.05.2005 r.. Wskazał, że pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 15.10.2012 r., a więc po upływie terminu przewidzianego w powołanym przepisie.

Sąd I instancji stwierdził, że wprawdzie oprócz ustalenia nieważności tytułów egzekucyjnych – wyciągów z ksiąg pozwanego banku, powódka domagała się również ustalenia nieważności umowy kredytowej, na podstawie której P. S. pozyskał środki, których nie spłacał, co było przyczyną wypowiedzenia umowy kredytowej i następnie wystawienia bankowych tytułów egzekucyjnych przez poprzednika prawnego pozwanego banku, jednakże uznał, że przesłanką ważności wystawionych tytułów egzekucyjnych jest również ważność umowy kredytowej. Sąd stwierdził jednakże, że zarzuty w tym zakresie strony winny były podnosić w toku postępowania upadłościowego a następnie, po zakończeniu postępowania upadłościowego – w ramach ewentualnych postępowań przewidzianych w art. 170 § 2 Prawa upadłościowego z 1934 roku.

Skoro tego nie czyniły, to w ocenie sądu meriti nie mogą domagać się ustalenia nieważności umowy kredytowej po upływie terminu określonego w powołanym przepisie.

Ponadto, w ocenie Sądu I instancji, powódka nie miała w dacie orzekania interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c., by domagać się ustalenia nieważności umowy kredytowej, skoro uwzględnienie żądania prowadziłoby do istnienia sprzecznych orzeczeń: ustalającego nieważność umowy kredytowej i bankowych tytułów egzekucyjnych stwierdzających istnienie wierzytelności powstałych wskutek wypowiedzenia tej umowy kredytowej, przy czym mocy obowiązującej tych tytułów egzekucyjnych nie można już wzruszyć. Ponadto w ocenie sądu I instancji, z powyższej przyczyny, ustalenie nieważności umowy kredytowej w żaden sposób nie poprawiłoby sytuacji prawnej powódki, a interes prawny w wytoczeniu powództwa na podstawie art. 189 k.p.c. wiąże się z zagrożeniem sfery prawnej strony powodowej.

Dodatkowo też Sąd I instancji podniósł, co stwierdziły już Sądy orzekające w sprawie IC 410/04, że zasadność wystawienia przez poprzednika prawnego pozwanego banku zakwestionowanych w pozwie tytułów egzekucyjnych była przedmiotem badania w postępowaniu upadłościowym zarówno Sądu Rejonowego, który postanowieniem z dnia 26.10.2000 r., po rozpoznaniu sprzeciwów powodów od listy wierzytelności, uznał zgłoszoną przez poprzednika prawnego pozwanego banku wierzytelność zabezpieczoną rzeczowo do kwoty 3.688.523,22 zł ograniczając odpowiedzialność powódki do majątku objętego wspólnością ustawową małżeńską, jak i Sądu Okręgowego rozpoznającego zażalenie powódki i P. S. w postępowaniu zakończonym wydaniem postanowienia z dnia 20.08.2001 r. Argumentację w omawianym zakresie Sąd I instancji w całości podzielił.

Sąd Okręgowy wskazał, że wbrew twierdzeniom powódki, sądy w trakcie postępowania upadłościowego zauważyły nieprawidłową, ich zdaniem, praktykę wystawiania przez Bank kilku wyciągów bankowych dotyczących tej samej wierzytelności i uwzględniły za podstawę zgłoszenia do listy wierzytelności tylko jeden z nich – wystawiony na P. S., co nie stało na przeszkodzie uznaniu odpowiedzialności za zobowiązanie również powódki – z ograniczeniem jej do majątku objętego wspólnością małżeńską. Sąd podkreślił przy tym, że tytuł wykonawczy wystawiony również na powódkę został pominięty w postępowaniu upadłościowym i nie był (nie mógł być) wykorzystywany później przez pozwanego bank. Sąd I instancji wskazał nadto, że sądy w postępowaniu upadłościowym szczegółowo badały również kwestię skuteczności wobec powódki zawarcia umowy kredytowej przez P. S. uznając, że była to czynność zwykłego zarządu, gdyż powódka również prowadziła w tym czasie działalność gospodarczą, w związku z czym, w świetle obowiązujących w czasie zaciągania zobowiązania przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, nie była konieczna dla ważności i skuteczności umowy, zgoda powódki.

Dodał też Sąd, że również w sprawie I C 410/04 sądy orzekające oceniły, że wystawienie przez poprzednika prawnego pozwanego banku tytułów egzekucyjnych było prawidłowe i skuteczne, a kwestionowane przez powodów działania banków znajdowały oparcie w przepisach prawa obowiązujących w czasie ich podejmowania i miały na celu zaspokojenie ich uzasadnionych roszczeń wynikających z umowy kredytowej z dnia 9.03.1994 r.

Sąd podkreślił, że z mocy art. 365 § 1 k.p.c. jest związany opisanymi wyżej orzeczeniami, które zapadły w postępowaniach toczących się z udziałem stron. Oznacza to zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego. Podzielając poglądy Sądu Najwyższego Sąd Okręgowy stwierdził, że skutkiem pozytywnym (materialnym) wskazanego unormowania jest to, że rozstrzygnięcie zawarte w orzeczeniu stwarza taki stan prawny, jaki z niego wynika, czyli sądy rozpoznające spór muszą przyjmować, że dana kwestia kształtuje się tak, jak to przyjęto we wcześniejszym, prawomocnym orzeczeniu. W kolejnym zatem postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być już badana. Związanie dotyczy sentencji wyroku i motywów w tych granicach, jakie stanowią konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka, jako strona przegrywająca sprawę, powinna zwrócić koszty procesu pozwanemu reprezentowanemu przez zawodowego pełnomocnika (...) Bank (...) S.A. w W.. Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł (§ 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 r., tekst jedn., Dz. U. z 2013 poz. 490), opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych i opłata kancelaryjna w kwocie 9 zł. Do kosztów tych Sąd doliczył również koszty postępowania zażaleniowego: opłata od zażalenia w kwocie 20.000 zł oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika w tym postępowaniu w kwocie 3.600 zł (por. § 13 ust. 2 pkt. 2 w/w rozporządzenia), przy czym z uwagi na to, że zażalenie pozwanego banku zostało przez Sąd Apelacyjny uwzględnione w jednej czwartej części (pозwany domagał się odrzucenia pozwu w zakresie każdego z czterech żądań powódki; pozew odrzucono odnośnie jednego żądania) Sąd uznał, że koszty należne pozwanemu bankowi w tym zakresie wynoszą 5.900 zł. Łącznie więc Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego banku kwotę 13.126 zł.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodziła się powódka, która zaskarżyła wyrok w całości i wniosła o uchylenie Wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie lub:

1 zasądzenie nieważności umowy kredytowej z dnia 09.03.1992r nr (...) zawartej pomiędzy P. S. a (...) (poprzednikiem prawnym) (...) Banku i (...) Bank. Ze skutkiem od dnia zawarcia umowy 09.03.1992r - na podstawie art. 58 KC i art. 37 kro.

2. zasądzenie nieważności tytułów egzekucyjnych wystawionych na podstawie art. 53 Prawa Bankowego (Ówczesnego) wystawionych wobec P. S. i H. S. (1)

a.) P. S. z dnia 29 listopada 1993r na kwotę 3.428.696 PLN(karta 554 akt)

b) P. i H. S. (1) z dnia 01.12.1993r na kwotę 3.428.696 PLN(karta 401 akt)

c) H. I P. S. z dnia 02.09.1996r na kwotę 3.688.523 PLN

d) wszystkich innych tytułów egzekucyjnych wystawionych na podstawie art 53 ówczesnego Prawa bankowego lub zdobytych przez bank na ich podstawie -na podstawie art 58 KC .

3.zasądzenie nieważności czynności prawnych związanych z ogłoszeniem upadłości H. i P. S. Postanowieniem z dnia 11.06.1996r -(karta 453 akt) wraz z Postanowieniem zatwierdzającym listę wierzytelności (karta 555 do 714) jako czynności nieważnych na podstawie art. 58 KC;

4. zasądzenie kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych od pozwanego banku.

Apelująca postawiła następujące zarzuty:

1 .naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie

2.naruszenie przepisów postępowania procesowego ponieważ miało ono wpływ na wynik sprawy.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca podniosła, że motywem działania (...) Bank S. A. i innych banków było zniszczenie projektu poprzez wdrożenie upadłości H. I P. S., a celem: niszczenie polskiego producenta przez co producenci holenderscy w latach 1993 do 2010 zarobili o kilkaset milionów euro rocznie więcej na produkcji pieczarek; zarobienie na upadłości H. i P. S. ponad 120 milionów zł więcej aniżeli na kredytowaniu; dodatkowe przejście 37 nieruchomości w tym 600 ha gruntów, na których znajdują się złoża wody, torfu, gazu, gazu łupkowego, ropy naftowej; wykorzystanie w większym stopniu funduszy restrukturyzacyjnych dla banków.

Dalej apelująca przedstawiła perspektywy finansowe dla rozwoju firm rolnych P. S. w aspekcie przyszłych możliwości spłacania kredytów. Opisała działania przedstawicieli banków podjęte w celu zniszczenia projektu P. S.. Podniosła, że do tak przygotowanego planu potrzebny był tylko Sąd Gospodarczy w Koszalinie, który musiał zalegalizować ich poczynania, aby ominąć prawo.

Apelująca podkreśliła, że Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 29.06.1998r (sygn. akt. II K 9/96) orzekł o wyłudzeniu kredytów, co w jej ocenie, zgodnie z art. 58 k.c. czyniło umowy kredytowe z bankami bezwzględnie nieważnymi.

Wskazała jednak, że Sąd Gospodarczy, uznając umowy kredytowe wraz z olbrzymimi odsetkami jako jednak ważne (Postanowienie z dnia 26.10.96r- VU Cz 32/98), przyszedł z pomocą pozwanemu bankowi.

Zarzucała też, że w celu uszczuplenia budżetu Państwa, możliwe też jest, że banki zdublowały zaciągnięte kredyty i pierwsze kredyty wpisały w straty na podstawie wyroku karnego, drugie kredyty próbowały zalegalizować w postępowaniu upadłościowym.

Kolejno zarzucała apelująca, że odrzucenie dowodów z urzędowej Decyzji Urzędu Skarbowego w K. o opodatkowaniu rolnym oraz dokumentów egzekucyjnych Sądu Rejonowego w Białogardzie sygn. akt. KM 670/94 przez Sąd I instancji jest naruszeniem art 282 i 365 k.p.c. i równości stron procesowych.

Podkreśliła też, że Sąd na jedynej rozprawie w dniu 07.01.2014r pouczył powódkę H. S. (1) i pozwanego P. S. o prawach stron wynikających z k.p.c. Jednocześnie złożone w tym dniu na rozprawie wnioski dowodowe przywołane powyżej Sąd odrzucił jako spóźnione.

Zarzucała, że równocześnie wniosków dowodowych pozwanego banku z pisma z dnia 18 listopada 2013r sąd nie odrzucił a przecież pozwany bank działał (musiał) przez profesjonalnego reprezentanta.

Powyższe dowody powołane w celu zakwestionowania prawidłowości podjęcia decyzji o ogłoszeniu upadłości w ocenie apelującej miały w tej sprawie bardzo istotne znaczenie, a niedopuszczenie ich w sprawie naruszyło prawo do przedstawiania dowodów i równości stron procesowych.

W dalszej kolejności apelująca podniosła zarzuty dotyczące nieważności umowy kredytowej, związane z wrogą działalnością banku, konkludując, że ich nierozpoznanie przez sąd I instancji na podstawie art. 58 k.c. w związku z przestępczą- wrogą działalnością banku dowodzi nierozpoznanie pozwu.

Dodała, że nieważność czynności wynikających z upadłości a przede wszystkim Postanowienia zatwierdzającego listę wierzycieli z dnia 26.10.2000r wynika z prawomocnego wyroku karnego skazującego P. S. dotyczącego umów kredytowych (...) Banku i innych banków.

Podkreśliła też, że umowy te były także umowami bezskutecznymi, ponieważ nie były one podpisane przez współmałżonkę. Apelująca wskazała też na wątpliwości, co do prawidłowości wystawionych tytułów egzekucyjnych.

Podkreśliła skarżąca, że czynności upadłościowe i wyniki z tego następstwa miały charakter omięcia prawa, co czyni wszystkie te czynności czynnościami nieważnymi na podstawie art. 58 K.C i powinny być potraktowane przez Sąd jako nieważne z urzędu.

Zarzucała też apelująca, że dysponując wyrokami Sądu Karnego Sąd orzekający powinien uznać umowy kredytowe z urzędu za bezwzględnie nieważne (art. 58 k.c.) - czego nie rozpoznano w tym procesie. Kolejno także czynności prawne banku związane z egzekucją komorniczą i upadłością, listą wierzycieli na podstawie tej upadłości – Sąd winien z urzędu uznać jako czynności nieważne, ponieważ bank jako profesjonalista składając zawiadomienie o przestępstwie mógł przewidywać, że w razie wyroku czynności te mogą być nieważne a swoimi poczynaniami próbował wielokrotnie obejść ustawy a nawet prawdopodobnie dokonywać przestępstw. Sąd I-szej Instancji nie rozpoznał tej nieważności w tym procesie.

Kolejno apelująca podniosła zarzuty do uzasadnienia zaskarżonego wyroku, podkreślając, że Sąd rozpoznając sprawę miał wyjaśnić z urzędu wszystkie aspekty sprawy, czego nie zrobiono.

Podniosła, że postępowanie upadłościowe uniemożliwiało prawidłową obronę i równość stron procesowych w ten sposób np. że na rozprawę do Sądu Rejonowego Sądu Gospodarczego w Koszalinie P. S. nie dowieziono z aresztu tymczasowego, a na rozprawie w Sądzie Najwyższym w Sprawie Kasacji obrońca z urzędu nie uczestniczył.

Podkreśliła, że Sąd I-szej Instancji błędnie przyjął, że tytuły egzekucyjne były rozpoznawane przez Sąd Okręgowy w Koszalinie w sprawie IC 410/04, ponieważ Sąd w tej sprawie orzekał o odszkodowaniu na podstawie art. 415 k.c. i ten problem był już rozstrzygnięty w postanowieniach Sądu z dn. 27.05.2013r we wcześniejszym postanowieniu o dopuszczeniu pozwu i odrzuceniu pozwanego (...) Bank w części dotyczącej umowy kredytowej i wyciągu z ksiąg banku.

Podniosła, że nawiązując do faktu niepodpisania umów kredytowych przez H. S. (1) Sąd I-szej Instancji nie określił, od jakiej sumy należałoby uznać przekroczenie zwykłego zarządu.

Podkreśliła też, że powódka ma interes prawny, ponieważ bezprawne wystawienie tytułów egzekucyjnych wobec powódki doprowadziło do bezprawnego ogłoszenia upadłości powódki i powstania listy wierzytelności wobec powódki, czego dowodem są obecne egzekucje komornicze. Ponadto ogłoszenie upadłości powódki uniemożliwiło prowadzenie działalności gospodarczej H. S. (1), a po wyroku karnym egzekucja z połowy majątku (własność powódki) była niedopuszczalna.

Zarzuciła też skarżąca, że Sąd I-szej Instancji błędnie przyjął, że powództwo nie było złożone w ciągu roku od ukończenia upadłości, podnosząc, że wnioskiem z dnia 21.03.2006r powodowie domagali się umorzenia wierzytelności ujętych na liście wierzytelności, lecz Sąd Rejonowy w Koszalinie oddalił wniosek jako niedopuszczalny.

Podkreśliła także, że wyciąg z listy wierzytelności jest ważny 10 lat od czasu zakończenia

postępowania upadłościowego tj. 09.05.2005r do 09.05.2015r – zatem wyciągi z ksiąg banku zostały przedłużone przez Sąd Gospodarczy poprzez prawomocną listę wierzytelności. Skoro te tytuły są ważne do 09.05.2015r to również można wnosić powództwa o ich unieważnienie.

Pozwany P. S. w odpowiedzi na apelację w całości podzielił żądania i argumentację zawartą w apelacji powódki.

Pozwany (...) Bank (Polska) S. A. w W. wniósł o odrzucenie apelacji powódki jako niedopuszczalnej, a to na podstawie art. 370 k.p.c. z uwagi na brak apelacji powódki w postaci braku związłego przedstawienia zarzutów apelacji, co stanowi istotną wadę jej treści oraz wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego ad.2 kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W przypadku uznania przez Sąd braku przesłanek do odrzucenia apelacji powódki,

wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego ad.2 kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według przedłożonego na rozprawie spisu kosztów, a w razie jego braku według norm prawem przepisanych.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny zważył, co następuje;

Apelacja jest bezzasadna, gdyż podniesione w niej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Apelująca sformułowała dwojakiego rodzaju zarzuty, odnoszące się do naruszenia prawa materialnego, jak i te które dotyczą naruszenia prawa materialnego. W pierwszej kolejności sąd odwoławczy odniesie się do zarzutów dotyczących uchybień prawu procesowemu.

Na wstępie jednakże podkreślić trzeba, że trafnie Sąd I instancji rozpoznał żądanie powódki jedynie w tej części, która dotyczyła żądania unieważnienia tytułów wykonawczych – wyciągów z ksiąg banku (...) S.A. w W. (poprzednika prawnego pozwanego banku) z dnia 22.11.1993 r., wystawionych w dniach 29.11.1993 r. i 1.12.1993 r. (pkt 2 i 3 pozwu)

oraz żądanie unieważnienia umowy kredytowej z dnia 9.03.1992 roku zawartej między P. S. a bankiem (...) S.A. w W. (pkt 1 pozwu), gdyż postanowieniem z dnia 1.08.2013 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie odrzucił pozew w części dotyczącej żądania powódki unieważnienia postanowienia Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 11.06.1996 r. w sprawie o sygn. akt V U 29/95 o ogłoszeniu upadłości.

Z tych powodów także Sąd Apelacyjny nie będzie odnosić się do zarzutów apelacji dotyczących wadliwego, w ocenie apelującej, ogłoszenia upadłości. Z tego również powodu niezasadne oraz niedopuszczalne są wszystkie zarzuty apelacji odnoszące się do postępowania upadłościowego. Nie miały też znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wnioski dowodowe zgłoszone przez powódkę na rozprawie w dniu 7.01.2014r o dopuszczenie dowodów z urzędowej Decyzji Urzędu Skarbowego w K. o opodatkowaniu rolnym oraz dokumentów egzekucyjnych Sądu Rejonowego w Białogardzie sygn. akt. KM 670/94, gdyż te dowody, co podkreśla w uzasadnieniu apelacji, powołane zostały w celu zakwestionowania prawidłowości podjęcia decyzji o ogłoszeniu upadłości. Konsekwentnie zatem niedopuszczenie ich w sprawie przez Sąd I instancji nie było decyzją błędną i nie naruszyło prawa powódki do przedstawiania dowodów (art. 217 k.p.c.) i równości stron procesowych. Zgodnie bowiem z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Całkowicie chybiony w realiach tej sprawy jest zarzut dotyczący naruszenia art. 282 k.p.c., przepis ten dotyczy bowiem przyrzeczenia składanego przez biegłego. W rozpoznawanej sprawie biegły nie występował.

Nie naruszył też Sąd Okręgowy art. 365 k.p.c. i wbrew odmiennemu pogładowi apelującej przepis ten zastosował właściwie. Prawidłowo też uznał, w jakim zakresie wiążą go rozstrzygnięcia wydane w innych sprawach z udziałem stron tego procesu.

Co do błędów w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia- Sąd Apelacyjny stwierdza, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku, wbrew zarzutom skarżącej, nie jest niepełne, lecz odpowiada dyspozycji art. 328§ 2 k.p.c. Zawiera bowiem wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Redakcja uzasadnienia w sposób przejrzysty i klarowny przedstawia tok wnioskowania sądu oraz wskazuje powody rozstrzygnięcia. Sąd odniósł się w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wszystkich żądań powódki i argumentacji wskazanej na ich uzasadnienie.

Dlatego też Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy, jako niewadliwe, co czyni zbędnym ich przytaczanie.

Odnosząc się do zarzutów w zakresie prawa materialnego, to zarzut naruszenia art. 58 k.c. będący w istocie podstawą, na której apelacja się opiera jest nieuzasadniony.

Sąd Apelacyjny uważa przy tym za zbędne odnoszenie się do szeroko argumentowanych twierdzeń skarżącej w zakresie zarzucanej zmowy banków przeciwko powódce i pozwanemu P. S.. Rozpoznanie sprawy tego nie wymaga.

Co do podnoszonego zarzutu, że Sąd I instancji nie rozpoznał nieważności umowy kredytowej (...) z dnia 9 marca 1992 roku, zawartej pomiędzy pozwanym ad.1 a (...) S.A. z siedzibą w W. (poprzednikiem prawnym (...) Banku (Polska) S.A. z siedzibą w W., którego następcą prawnym jest pozwany ad.2), to podkreśla Sąd Apelacyjny, że kwestia ważności tej umowy była wielokrotnie przedmiotem badania sądów w trakcie postępowania upadłościowego H. S. (1) i P. S.. Powódka była bowiem czynnym uczestnikiem postępowania upadłościowego, wykorzystując wszystkie możliwe środki procesowe dla zaskarżania kolejnych, wydawanych w tym postępowaniu decyzji. Ostatecznie ustalono listę wierzytelności, na której wpisano wierzytelność pozwanego banku z tytułu kwestionowanej umowy. To oznacza, że w niniejszym procesie, także ze względu na treść art. 365 k.p.c. nie jest możliwe, ani dopuszczalne kwestionowanie ważności tej umowy kredytowej, gdyż zmierza to do wzruszenia prawomocnego orzeczenia.

Marginalnie tylko podnieść trzeba, bo powódka twierdzi, iż bezwzględna nieważność umowy wynika z art. 58 k.c. - jako że według powódki wyrok Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie, II Wydział Karny z dnia 29 czerwca 1998 roku, do sygn. akt: II K 9/96, skazujący pozwanego P. S. za przestępstwa wyłudzenia kredytu czynił umowę bezwzględnie nieważną. Takie stanowisko jest oczywiście błędne, gdyż z mocy art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Zatem związanie sądu cywilnego prawomocnym wyrokiem karnym rozciąga się jedynie na ustalenia w zakresie faktów, które były podstawą do skazania P. S. i dotyczą tylko jego, jako strony umowy kredytowej. Te zaś nie przesądzają o nieważności umowy kredytowej, gdyż drugą stroną tej umowy (czynności prawnej) był pozwany bank- w tym zakresie wyroku skazującego osoby, działające przy zawieraniu tej umowy ze strony banku nie ma. Powódka nie może zatem powoływać się na nieważność umowy kredytowej na podstawie art. 58 § 1 k.c., bowiem tylko jedna ze stron tej umowy - pozwany ad.1 - działała w celu przestępczym, natomiast cel ten nie był znany, ani zamierzony przez drugą stronę umowy - pozwanego ad.2. Tego bynajmniej w tym procesie powódka nie wykazała. Pozwany bank działał w granicach prawa i zgodnie z prowadzoną przez siebie działalnością. W konsekwencji uznać należy, że umowa została ważnie zawarta.

Ponadto powódka, co trafnie stwierdził Sąd Okręgowy nie ma interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. do wytoczenia powództwa o ustalenie stwierdzenia nieważności w/w umowy. Istnienie tej umowy, a w konsekwencji zadłużenie powódki z tego tytułu wynikające były bowiem przedmiotem badania sądów w postępowaniu upadłościowym i ostatecznie doprowadziły do uwzględnienia wierzytelności banku na liście wierzytelności. Powódka kwestionując umowę, w istocie kwestionuje wynikające z niej zadłużenie, zatem dalej idącym żądaniem oraz zapewniającym powódce ochronę jej praw przed niezasadną egzekucją z jej majątku, jest żądanie zmierzające do kwestionowania tytułu wykonawczego.

Podkreśla Sąd Apelacyjny, że Sąd Okręgowy w Koszalinie trafnie stwierdził brak interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. co do żądania powódki ustalenia nieważności umowy kredytowej - za chybione należy uznać też zarzuty powódki, co do rzekomego nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd Okręgowy w Koszalinie. Sąd ten bowiem wnikliwie ocenił zgromadzony w sprawie, obszerny materiał dowodowy i - w zakresie, w jakim nie był związany licznymi orzeczeniami Sądów obydwu instancji i Sądu Najwyższego, wydawanymi w różnych postępowaniach dotyczących powódki i pozwanych - właściwie orzekł w sprawie.

Z uwagi na powyższe w ocenie sądu odwoławczego zbędne było szczegółowe odnośnienie się do zawartych w apelacji niezasadnych zarzutów powódki co do zarzucanej nieważności umowy kredytowej z dnia 9.03.1992r.

Co do zarzutu rzekomego braku zgody powódki na zawarcie umowy przez pozwanego ad.1 to nie zasługuje on na uwzględnienie. Kwestie te były już badane w postępowaniu upadłościowym. Przypomnieć tylko wypada, że z postanowienia Sądu Rejonowego w Koszalinie Sąd Gospodarczy V Wydział Gospodarczy z dnia 26 października 2000 roku, sygn. akt: V Ucz 32/98 /k.555-570 i 571/ wynika, że zawarcie umowy kredytowej przez pozwanego ad.1 z pozwanym ad. 2 było czynnością zwykłego zarządu, co w efekcie powodowało, że nie jest potrzebna zgoda współmałżonka Sąd stwierdził, że oboje małżonkowie S. byli przedsiębiorcami prowadzącymi działalność gospodarczą, czynili to na dużą skalę i dysponowali znacznym majątkiem. Przedsiębiorstwo prowadzone przez H. i P. S. oparte było na przedmiotach majątkowych wchodzących w skład ich majątku wspólnego. W sprzeczności do powyższego pozostają zatem twierdzenia powódki, że rzekomo nie wyraziła zgody na wspomnianą wyżej czynność prawną pozwanego ad. 1. Sąd Okręgowy - Sąd Gospodarczy w Koszalinie w postanowieniu z dnia 20 sierpnia 2001 roku, sygn. akt: Gz 19/01 stwierdził bowiem, że cała działalność powódki i pozwanego ad.1 była oparta na ich majątku stanowiącym małżeńską wspólność ustawową /k. 715-722v, 723/. Podnieść też należy, że powódka była pełnomocnikiem pozwanego ad.1 w prowadzonej działalności gospodarczej, co niewadliwie ustalił Sąd Okręgowy, a apelująca tych ustaleń nie zakwestionowała, wobec czego nieprawdopodobnym jest, aby nie miała wiedzy o zawarciu przez niego kwestionowanej obecnie umowy. Co więcej, powódka w sposób wyraźny i niepodważalny wyraziła zgodę na tę umowę wystawiając weksel in blanco na zabezpieczenie spłaty kredytu udzielonego pozwanemu ad.1 na podstawie umowy, co zostało ustalone w postanowieniu Sądu Rejonowego w Koszalinie, Sąd Gospodarczy z dnia

11 czerwca 1996 roku, sygn. akt: V U 29/95, a następnie potwierdzone w postanowieniu Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie z dnia 15 października 1996 roku.

Dlatego zarzut powódki co do bezskuteczności umowy na podstawie art. 37 k.r.o. należy uznać za bezzasadny.

Co do nieważności tytułów wykonawczych, to w pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny wskazuje, że częściowo żądanie apelacji (wniosek apelacyjny pkt 2 d) nie mógł być merytorycznie rozpoznany z uwagi na jego ogólnikowość uchylającą się od merytorycznego odniesienia. Nie wiadomo bowiem, o jakie „wszystkie inne tytuły egzekucyjne wystawione przez bank lub zdobyte przez bank” skarżącej chodzi.

Co do nieważności bankowych tytułów wykonawczych wystawionych przez pozwanego ad.2 wymienionych w pkt 2 ppkt a-c żądania apelacji, to żądanie powódki jest niezasadne.

Stwierdzić należy, że w każdym z powyższych przypadków żądanie powódki jest całkowicie bezprzedmiotowe, bowiem Sąd Rejonowy w Koszalinie Sąd Gospodarczy V Wydział Gospodarczy postanowieniem z dnia 26 października 2000 roku, sygn. akt: V Ucz 32/98, a następnie Sąd Okręgowy - Sąd Gospodarczy w Koszalinie postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2001 roku, sygn. akt: Gz 19/01 jednoznacznie stwierdziły, że tylko pierwszy bankowy tytuł wykonawczy z dnia 22 listopada 1993 roku, wystawiony na pozwanego ad.1, mógł być podstawą zgłoszenia do listy wierzytelności. Sądy te nie zakwestionowały jednak jego ważności i uznały wierzytelność pozwanego ad.2 w kategorii VI w kwocie 3.688.523,22 złotych, przy czym jedynie ograniczyły odpowiedzialność powódki do majątku objętego wspólnością ustawową małżeńską (k. 557).

Ponadto podziela Sąd Apelacyjny argumentację Sądu Okręgowego co do niemożliwości domagania się powódkę stwierdzenia nieważności bankowego tytułu wykonawczego, a to wobec następczego wpisania wierzytelności pozwanego banku na liście wierzytelności, która stała się w ten sposób tytułem wykonawczym, zastępującym BTE. Ponadto za trafne uznaje sąd odwoławczy stanowisko Sądu Okręgowego, co do związania Sądu orzeczeniami zapadłymi w postępowaniach toczących się z udziałem stron. Kwestia ważności bankowego tytułu egzekucyjnego była badana zarówno przez Sądy wskazane w postępowaniu upadłościowym, jak i później w toku postępowania sądowego toczącego się przed Sądem Okręgowym w Koszalinie, sygn. akt: I C 410/04 i przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie, sygn. akt: I ACa 1196/06.

Poza tymi uwagami merytorycznymi w zakresie zarzutów zawartych w apelacji powódki wskazać trzeba, że w istocie żądanie skarżącej dotyczy wyeliminowania z przestrzeni prawnej wyciągu z listy wierzytelności ustalonej w postępowaniu upadłościowym. W związku z powyższym zaakceptować należy pogląd Sądu Okręgowego, że w sprawie znajduje zastosowanie art. 170 § 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 października 1934r. Prawo upadłościowe.

Przepis ten stanowi, że po zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego wyciąg z ustalonej listy wierzytelności, zawierający oznaczenie wierzytelności oraz sumy na jej poczet przez wierzyciela otrzymanej, jest tytułem egzekucyjnym przeciwko upadłemu.

W konsekwencji powódka nie ma interesu prawnego w żądaniu stwierdzenia nieważności umowy kredytowej czy bankowych tytułów egzekucyjnych wystawionych przez pozwanego bank, a dotyczących tej umowy, bo po zakończeniu postępowania upadłościowego bank mógł być jej wierzycielem jedynie na podstawie wyciągu z listy wierzytelności.

Kolejno, z uwagi na treść § 2 art. 170 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 października 1934r.- Prawo upadłościowe, w ciągu roku od uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu lub umorzeniu postępowania upadły mógł w drodze powództwa żądać uchylecia mocy obowiązującej tytułu egzekucyjnego, o ile wierzytelności w postępowaniu upadłościowym nie uznał.

Przenosząc powyższe na grunt tej sprawy stwierdzić trzeba, że postępowanie upadłościowe powódki ukończono 9 maja 2005r., pozew w niniejszej sprawie wniesiony został 15 października 2012r (koperta k. 15). Żądanie jest zatem spóźnione.

Dla wyczerpania argumentacji zwrócić uwagę należy na jeszcze jeden aspekt sprawy. Otóż postępowanie upadłościowe H. S. (1) i P. S. ukończono 9 maja 2005r, sąd odwoławczy wyrokował dnia 8 lipca 2015r, a zatem ponad 10 lat po zakończeniu postępowania upadłościowego. Na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym w dniu 24 czerwca 2015r na pytanie Sądu powódka nie potwierdziła, by pozwany bank po zakończeniu postępowania upadłościowego prowadził przeciwko niej egzekucję, a w szczególności na podstawie wyciągu z listy wierzytelności. Twierdzeń takich nie podnosiła też w apelacji. Pozwany bank zaprzeczył przy tym, by tym tytułem egzekucyjnym posługiwał się. Dlatego, skoro z upływem 10 lat od wystawienia tytułu egzekucyjnego wygasła możliwość wszczęcia przeciwko powódce egzekucji na podstawie kwestionowanych tytułów, nie ma ona interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. w żądaniu stwierdzenia nieważności tytułu egzekucyjnego.

Z tych wszystkich względów apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu, o czym na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i zasadzając od powódki, która spór przed sądem odwoławczym przegrała, na rzecz pozwanego banku koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej- art. 98,99 i 108 k.p.c.

D. Jezierska A. Sołtyka I. Wiszniewska